

іспит в усній чи письмовій формі. Призначення проміжної атестації зводиться до оцінки більшої сукупності знань і вмінь.

Підсумкова державна атестація призначена для перевірки результатів навчання й оцінювання знань студентів у вигляді сформованих професійних навичок, проводиться на випускному курсі державною комісією, що включає експертів у певній галузі науки.

Різні форми контролю знань студентів, як на поточному, так і на проміжному етапі контролю, мають безсумнівні переваги і недоліки. Так, під час усного спілкування викладача зі студентами є можливість перевірити логічність мислення, здатність студента до діалогу. Однак обмежений час заняття і велика кількість студентів у групах не дозволяють оцінити рівень підготовки до заняття кожного студента. Тому безсумнівно пріоритетною формою стає оцінка знань за допомогою тестового контролю [2]. Саме він дозволяє унеможливити вплив особистості викладача на студента, їхні взаємини, строгість чи навпаки - ліберальність викладача.

Оптимальна кількість тестів – 40-60. Складання тестів передбачає такий алгоритм дій:

1. Визначення мети тестування.
2. Структурування навчального матеріалу.
3. Вибір оптимальної форми тестових завдань.
4. Визначення методики оцінювання.
5. Складання тестових завдань і їх апробація.
6. Визначення якості тесту [4].

Крім того, час тестування має бути регламентовано з урахуванням потреби 1-1,5 хв для відповіді на кожне питання.

Виділяють тести відкритої форми (з вільно конструйованими відповідями) і тести закритої форми (із запропонованими відповідями) [2].

Тести відкритої форми передбачають короткі однозначні відповіді, засновані переважно на відтворенні вивченого матеріалу, або складні (комплексні) відповіді, що вимагають розвиненого логічного мислення, вміння аналізувати.

Тести закритої форми передбачають вибір відповіді з певної кількості варіантів. Серед таких тестів виділяють тест-альтернативу, тест-відповідність [4]. Такий вид контролю дозволяє ефективніше використовувати час, ставить перед усіма студентами єдині вимоги, допомагає уникнути надмірних хвилювань. Тестова перевірка відкидає випадковість у оцінюванні знань, стимулює студентів до самоконтролю. Однак тест може виявити лише знання фактів, він заохочує до механічного запам'ятовування, а не до роботи думки.

Отже, в сучасному процесі освіти оцінювання знань студентів має бути комплексним, включати і традиційні, і нетрадиційні методи, спрямованим на формування в студентів самоконтролю і самооцінки. Викладач має обговорювати виставлену оцінку, пропонуючи студенту самому оцінити свою відповідь. Усе це впливає на формування відповідальності за навчальну роботу, на виховання чесності, принциповості, почуття власної гідності.

Список використаних джерел

1. Майоров А.Н. Теория и практика создания тестов для системы образования. – М. : Интеллект центр, 2001. – 296 с.
2. Маматова О.Г. Формы контроля знаний студентов педагогических вузов // Молодой ученый. — 2012. — №8. — С. 353-355.
3. Орел Е. Создание и компьютерное тестирование / Е. Орел, А. Прохоров // Компьютер Пресс. – 2006. – № 7.
4. <http://festival.1september.ru/> Фестиваль «Открытый урок»: - Тимаева В.С., "Тестирование как метод контроля качества усвоения учебного материала учащимися".

ОРГАНІЗАЦІЯ І ПРОВЕДЕННЯ ПАТРІОТИЧНОГО ВИХОВАННЯ СТУДЕНТІВ НА КАФЕДРІ ХІРУРГІЇ №1

Нємченко І.І., Ковальов О.П., Люлька О.М., Кизименко О.О., Ляховський В.І.

Вищий державний навчальний заклад України «Українська медична стоматологічна академія»

Проаналізовано досвід у патріотичному вихованні студентської молоді на кафедрі хірургії №1 ВДНЗУ «УМСА», який сприяє активному формуванню патріотизму, любові до рідного краю.

The experience of work on the patriotic education of student youth at the Department of Surgery No. 1 of the HSEE "UMSA" is analyzed, which promotes the formation of a sense of patriotism and love for one's homeland.

Ключові слова: патріот, гуманіст, виховання, Вітчизна, Батьківщина.

Розбудова незалежної Української держави неможлива без оновленої національної освіти, гуманізації та інтеграції навчання, науково-обґрунтованої системи патріотичного виховання громадян у XXI столітті. Тому на сучасному етапі становлення правової демократичної держави та інтеграції України до європейського співтовариства дедалі більшої гостроти набуває проблема відтворення в суспільстві духовної, високоморальної особистості – творця власного майбутнього, гуманіста, громадянина – патріота України.

Як відомо, на теренах України першооснови патріотичного виховання були закладені ще в легендах, казках, міфах, літописах, повчаннях, прислів'ях. Питання патріотичного виховання хвилювало літописців, державних і громадських діячів, письменників: Нестора Літописця, Ярослава Мудрого, П. Орлика, Г. Сковороду, Т. Шевченка, Лесю Українку, І. Франка, М. Грушевського та багато інших. Багатогранні аспекти патріотичного виховання особистості знайшли своє відображення в працях педагогів Х. Алчевської, Г. Ващенко, О. Духновича, І. Огієнка, С. Русової, К. Ушинського, Я. Чепіги, які велику увагу приділяли вихованню любові до рідної землі, мови, формуванню національної самосвідомості, поваги до історичного минулого [3].

У сучасних суспільно-політичних умовах, коли Україна ціною життя Героїв Небесної Сотні, зусиллями українських військових, добровольців, волонтерів відстоює свободу і територіальну цілісність, пріоритетного значення

набуває патріотичне виховання студентської молоді.

Останні події дають підстави стверджувати, що переважна більшість громадян України, серед яких і молодь, виявили високу патріотичну свідомість та міцну громадянську позицію. Однак, ураховуючи реалії сьогодення, особливої уваги заслуговує формування в студентській молоді прагнення до відповідальної патріотичної поведінки, моральних і духовних якостей, світогляду справжнього громадянина України.

Мета статті – проаналізувати досвід роботи з патріотичного виховання студентської молоді на кафедрі хірургії №1 ВДНЗУ «УМСА».

Одним із пріоритетних напрямів організації виховної роботи на кафедрі хірургії №1 ВДНЗУ «УМСА» є активне формування в студентів почуття патріотизму, любові до Вітчизни і рідного краю, формування в молоді громадянських якостей, розуміння належності до українського народу. Зазначимо, що патріотизм (від гр. patriotes – батьківщина) – любов до своєї батьківщини, відданість своєму народу, гордість за свій народ, прагнення захистити його надбання, продовжити примноження його загальнолюдських і національних морально-духовних цінностей. Отже, патріотичне виховання покликане виховувати в молодій людині високі моральні ідеали, почуття жертвового служіння Батьківщині. Як відомо, основні риси громадянина формуються в молодому віці під впливом загальнонародних цінностей, у взаємодії особистості з суспільством. Справжній патріот любить Батьківщину, не відвертаючись від неї через те, що їй нічим заплатити йому за це і що її народ не досяг рівня культури, характерної для європейських суспільств, а головне - він не обмежується пасивною любов'ю до рідного краю, а активно працює для свого народу [6].

Тому провідною метою виховного процесу на кафедрі є формування особистості студента, наділеної громадянською відповідальністю, національною самосвідомістю, високими духовними цінностями, родинними і патріотичними почуттями; створення умов для розвитку студентської молоді, її індивідуальних якостей, набуття за час навчання соціального досвіду. Виховний процес відбувається як через інформаційно-просвітницькі виховні години, які проводяться кураторами груп, так і через залучення студентів до роботи в органах студентського самоврядування. Саме через них формується національна і громадянська свідомість, реалізуються творчі можливості студента [1].

Викладачі кафедри і куратори груп, висвітлюючи славетну історію українського народу, чітко окреслили свою навчально-виховну мету патріотичного виховання – плекати національну особистість, яка щиро сповідує високі ідеали національного відродження і працює задля процвітання України.

Пізнаючи історію свого народу, студенти пізнають самих себе, оцінюють себе як частину народу, в них формується почуття обов'язку і відповідальності перед Батьківщиною. Велике значення під час виховних годин зі студентами куратори груп і викладачі кафедри під час занять приділяють героїчним подвигам особистостей, які стали патріотичною гордістю українського народу, бо, як зазначав В.О. Сухомлинський, «найголовніше, найяскравіше і найміцніше, що на все життя западає в серце патріота, що втілює в собі Батьківщину, – це люди» [4]. Важливим є саме висвітлення правдивої історії українського народу, повернення до культурних надбань, відкриття призабутих пам'яток нашої спадщини, повернення імен видатних українських учених, художників, композиторів, видатних політиків [2].

Пам'ятаємо слова К. Ушинського, що мова – найважливіший, найбагатший і найміцніший зв'язок, що зв'яже віджилі, живущі та майбутні покоління народу в одне велике, історично живе ціле. Коли зникає народна мова – народу немає більше [5]. Рідна мова – кров національної культури, її титульна сторінка. Саме тому особлива увага на кафедрі приділяється проведенню виховних заходів, спрямованих на виховання патріотизму, національної свідомості, знанню української мови, славному історичному минулому і сьогоденню української літератури. Студенти, оволодівши українською мовою, толерантно ставляться до етнічних груп і національних меншин, які проживають на території України.

Також значна увага на кафедрі приділяється організації та проведенню цілої низки заходів громадянсько-патріотичної спрямованості, які відіграють важливу роль у формуванні в студентській молоді суспільно значущої мети – побудови громадянського суспільства і правової незалежної Української держави. Серед них: вечір-реквієм «Голодомор 1932-1933 рр. – незагоєна рана України»; тематичний вечір, присвячений українському козацтву «Козацькому роду нема переводу»; виховні години «У нас єдина і неподільна Україна», «Україна – наш спільний дім», «Державний прапор України – святиня нашого народу», присвячені Дню Соборності України; «І сходять зорі молоді», присвячені Міжнародному дню студентів; цикли виховних годин, присвячені річницям від народження видатних українських письменників і громадських діячів, – «Поборник щастя і свободи українського народу» - до Шевченківських днів; інформаційно-просвітницькі години «Екологічні проблеми нашого краю», «СНІД: подумай про майбутнє - обери життя», присвячені Всесвітньому дню боротьби зі СНІДом; круглі столи, присвячені правам людини, за участі працівників правоохоронних органів; виховна година, присвячена Дню української письменності й мови «Мова - духовний скарб нації»; день скорботи «Біль Чорнобиля з роками не зникає»; організуються вечори до Дня перемоги в Другій світовій війні « Ніхто не забутий, ніщо не забуто». На цих заходах викладачі кафедри намагаються дотримуватися принципів єдності активних та інтерактивних методів виховання, досягаючи їх інтеграції на кожному окремому виховному національно-патріотичному заході.

Знати і шанувати історію рідного народу, відроджувати і примножувати його славні традиції стало визначальним напрямом не лише навчально-освітньої діяльності, а й усєї позааудиторної патріотично-виховної роботи викладацького колективу.

З метою відновлення, збереження і популяризації в суспільстві здобутків українського народу в боротьбі за свободу і незалежність, вшанування подвигу і героїзму героїв-захисників української державності в організації позаурочної роботи зі студентською молоддю викладачі кафедри широко використовують екскурсії, бесіди, тематичні диспути і дискусії, «круглі столи», різні форми роботи з книгою, періодичною пресою, безпосередньо пов'язані з тематикою національно-патріотичного виховання, які покликані ознайомити студентів із найяскравішими сторінками героїчної історії українського народу.

Як довів досвід, такі форми позааудиторної роботи користуються широкою популярністю серед студентства,

свідченням чого є їх активна участь у організації та проведенні цих заходів.

Відповідно, всі заходи патріотичного виховання наповнені громадянсько-патріотичним змістом, ствердженням ідеї спільності інтересів та взаємоповаги всіх громадян України, підтриманням прагнення кожної особистості до духовного, інтелектуального, творчого і фізичного розвитку задля розквіту держави в цілому; сприяють формуванню національної свідомості, критичного мислення, ініціативності, творчого підходу до справи, відповідальності за свої дії та вчинки.

Патріотичне виховання на кафедрі, пронизуючи весь навчально-виховний процес, органічно поєднує національне, громадянське, моральне, естетичне, правове, екологічне, фізичне, трудове виховання, базується на національній історії, знанні та відстоюванні прав особистості, виконанні конституційних і громадянських обов'язків, відповідальності за власне майбутнє, добробут і долю країни, сприяє формуванню в студентів національних та загальнолюдських цінностей, особистісних якостей, що притаманні громадянину України.

Студенти впродовж навчання на кафедрі усвідомлюють свою належність до українського народу незалежно від регіону проживання, ідентифікують себе з Україною, прагнуть жити в Україні; розуміють необхідність дотримання конституційних і правових норм, володіння державною мовою; сприймають регіональну історію як частину загальної історії України, відчують власну причетність до майбутньої долі рідного краю як невід'ємної складової єдиної країни, проймаються почуттями поваги до національної історії, культури, традицій, звичаїв.

Список використаних джерел

1. Агадулін Р.П. Позанавчальна виховна робота у ВНЗ: досвід формування полікультурної компетенції сучасного вчителя// Педагогіка та психологія. – 2007. – № 3. – С. 64-72.
2. Ващенко Г. Виховний ідеал / Г. Ващенко. – Полтава : Полтавський вісник, 1994. –19 с.
3. Кухаренко П.М. Формування громадської позиції сучасної молоді / П.М. Кухаренко, О.О. Резнікова // Україна на зламі тисячоліть – 20 років незалежності (1991-2011): зб. наук. пр. / Редкол. : Кобець А.С. (відп. ред. та ін.) – Д. : Видавництво «Придніпров'я», 2011. – Вип. 3. – С.169-174.
4. Сухомлинский В.А. Родина в сердце / В.А. Сухомлинский. – 2-е изд. – М. : Молодая гвардия,1980. – 175 с.
5. Ушинский К.Д. Выбранные педагогические творения: в 2 т. – К. : Рад. школа, 1983. –Т.1.– 348 с.
6. Щербань П.М. Національне виховання в сім'ї. – К. : Культурологічне ПП «Боривітер», 2000. – 260 с.

ІНТЕРАКТИВНІ МЕТОДИ НАВЧАННЯ НА КАФЕДРІ ХІРУРГІЇ №1

Нємченко І.І., Люлька О.М., Ковальов О.П., Кизименко О.О., Ляховський В.І.

Вищий державний навчальний заклад України «Українська медична стоматологічна академія»

Упровадження інтерактивних методів навчання на кафедрі хірургії №1 сприяє створенню комфортних умов навчання, в яких студент відчуває свою успішність, інтелектуальну самостійність, що робить продуктивним процес навчання.

The introduction of interactive teaching methods at the Department of Surgery No. 1 promotes the creation of comfortable learning conditions in which the student feels successful and feels intellectual autonomy, which makes the learning process productive.

Ключові слова: інтерактивність, реформування, технології, рольові ігри, моделювання.

Соціальні та економічні зміни в Україні, прагнення до створення єдиного європейського освітньо-виховного простору зумовлює підвищення якості підготовки майбутніх фахівців. Підготовка лікаря в сучасних умовах має відповідати галузі охорони здоров'я і суспільства в цілому, при цьому сучасний лікар не тільки має бути компетентний у своїх вузькопрофесійних завданнях, а й легко орієнтуватися в питаннях діагностики і лікування, основах доказової медицини, володіти інформацією в міждисциплінарних галузях, бо від якості медичної освіти залежить якість надання медичної допомоги в Україні [7].

Нині особливе значення має знаючий лікар, завданням якого стає не тільки застосування, а й участь у створенні нових знань, що сприяє підвищенню ефективності його професійної діяльності.

Проблема організації умов, максимально корисних для студента в навчальному процесі незалежно від його індивідуальних здібностей – одна з найактуальніших у системі освіти.

Упровадження нових педагогічних і наукових технологій у навчальний процес є невід'ємною частиною підготовки сучасних спеціалістів. В особистісно-орієнтованому навчанні створюються умови не лише для здобуття знань, опанування вмій і навичок, а й для формування основних фахових компетенцій студента, що стимулює його творчий потенціал, самостійність у прийнятті рішень, активну професійну позицію, виховує конкурентоспроможну і морально стійку особистість, здатну ефективно працювати в мінливих умовах сучасності.

Такий підхід актуалізує організацію навчального процесу таким чином, що центром виховання стає студент із його індивідуальністю і самобутністю [4].

Для реалізації особистісного підходу слід використовувати інноваційні методики, зокрема інтерактивні форми навчання. Інтерактивне навчання передбачає взаємодію студентів і викладача з метою спільного вирішення питань, які виникають у навчальному процесі.

Інтерактивність – це здатність взаємодіяти або перебувати в режимі діалогу з ким-небудь (людиною) або навіть із чим-небудь (наприклад, комп'ютером). Інтерактивне навчання - це особлива, спеціальна форма організації пізнавальної діяльності. Використання інтерактивної моделі навчання передбачає відтворення життєвих ситуацій і спільне рішення проблем. З об'єкта дії студент стає суб'єктом взаємодії, він сам бере активну участь у процесі навчання [1].

Головне завдання впровадження інтерактивних форм навчання – підготовка висококваліфікованих, інновацій-